

Мірошніченко Любов Василівна,
кандидат філологічних наук,
доцент кафедри соціально-гуманітарних дисциплін,
Дніпропетровського державного університету
внутрішніх справ

ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УМОВ РОЗВИТКУ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ МОЛОДІ В СУСПІЛЬСТВІ

У сучасному світі однією з найважливіших категорій розвитку цивілізованого суспільства є інтелект нації. Це один із цінних ресурсів будь-якого народу. Упродовж другої половини ХХ ст. – початку ХХІ ст. більшість розвинених країн світу опікується проблемою створення спеціальної системи освіти, заохочує талановиту молодь, створюючи різні грантові програми для сучасного покоління.

В Україні це питання є також актуальним. На державному рівні розробляються програми розвитку обдарованої молоді, проводяться всеукраїнські конкурси знавців з різних навчальних предметів, організовуються олімпіади та ін. Відповідно до наказу Міністерства освіти і науки України «Про внесення змін до Положення про порядок здійснення інноваційної освітньої діяльності» у багатьох навчальних закладах було розроблено програми для реалізації проекту «Інтелект України». Українська держава дбає про забезпечення навчання й виховання інтелектуальної еліти нашої нації. В епоху розбудови інформаційного суспільства, у якому основним капіталом і головним ресурсом є знання, освіта має бути не тільки провідною умовою самореалізації особистості, а й збагаченням її творчого потенціалу і важливим фактором соціально-правового й духовного зростання держави.

Сьогодні правова система в Україні розвивається, змінюється й удосконалюється. Сучасний правознавець має можливість набутти високого рівня знань в юридичній системі, опанувати і впровадити в життя нові закони. На жаль, багато української талановитої молоді від'їжджає за кордон з метою реалізації своїх життєвих потреб. Кандидат наук з державного управління, докторант кафедри економічної політики та врядування Національної академії державного управління при Президентові України З.В.Гбур зауважила: «Сьогодні національна та економічна безпека України вимагає захищеності життєво важливих інтересів усіх верств населення, зокрема молоді, за рахунок чого забезпечується сталий розвиток країни та суспільства. Забезпечення конституційних прав і свободи людей, у тому числі їхні права на працю, є об'єктами національної та економічної безпеки» [1]. Варто зауважити, що дослідженням питань міграційних процесів інтелектуальної молоді України займалися такі науковці, як Л.Б.Баранник [1], М.В.Торжевський [4], О.В.Чуб [5] та ін.

Отже, зважаючи на нагальну проблему, яка поширилась в Україні, потрібно виділити пріоритетні напрями розвитку гуманітарної сфери в нашій державі, які б дали змогу забезпечити стабільність розвитку інтелектуальної молоді в сучасному суспільстві. «Провідним напрямом гуманітарного розвитку України є цілеспрямоване формування нової якості життя громадян. Ця нова якість полягає у створенні умов для належної реалізації можливостей та здібностей кожного члена суспільства шляхом забезпечення продуктивної зайнятості та отримання доходу, який відповідає значущості цієї праці для суспільства, і спроможний гарантувати йому гідний рівень життя та задоволення фізичних і духовних потреб» [3]. Освіта, здоров'я, професійний досвід, удосконалення правової системи та високого творчого потенціалу особистості, соціальна захищеність – все це має бути головною складовою національного багатства та основним ресурсом соціально-економічного становлення. Українській державі необхідно розробити проект для цілісного гуманітарного розвитку життя країни, а першочергове завдання – це створення та забезпечення умов розвитку інтелектуально-культурної української нації.

Бібліографічні посилання:

1. Баранник Л. Б. Рівень безробіття як індикатор національної безпеки / Л. Б. Баранник, Р. С. Шаранов // Екон. вісн. нац. гірничого ун-ту. – 2016. – № 4 (56). – С. 55–63.
2. Гбур З.В. Теоретичні основи економічної безпеки та її становлення в Україні / З. В. Гбур // Менеджер. – 2018. – № 1. – С. 28–37. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nzhm_2018_1_6
3. Розпутенко І.В., Москаленко С.О. Пріоритетні напрями розвитку гуманітарної сфери в Україні в контексті політичного процесу [Електронний ресурс] / І.В., Розпутенко, С.О. Москаленко – Режим доступу: <http://academy.gov.ua/ej/ej16/txts/12RIVKPP.pdf>

4. Торжевський М. В. Проблеми безробіття молоді та напрями їх вирішення / М. В. Торжевський // Економіка України. – 2014. – № 1 (626). – С. 87–96. 13.
5. Чуб О. В. Гідна праця для молоді як чинник економічного розвитку [Електронний ресурс] / О. В. Чуб. – Режим доступу: <http://wiki.kneu.edu.ua/bitstream/2010/21272/1/83-85.pdf>. REFERENCES

Мороз Тетяна Андріївна,

студентка 2 курсу магістратури гр.М-ПД-721
юридичного факультету Дніпропетровського
державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Левін Олег Леонідович,

кандидат історичних наук, доцент
кафедри соціально-гуманітарних дисциплін
юридичного факультету Дніпропетровського
державного університету внутрішніх справ

ЗАРОДЖЕННЯ ПОЛІТИКО-ПРАВОВОЇ ДУМКИ У КИЇВСЬКІЙ РУСІ ТА УКРАЇНСЬКОМУ СЕРЕДНЬОВІЧЧІ

Істотне місце в українській історії належить княжій добі, що охоплює майже п'ять століть.

Характерною ознакою тогочасного суспільно-політичного життя було становлення й зміцнення феодальних відносин відповідних соціальних структур. Тут чітко виділялися такі стани: феодалы-землевласники, духовенство, дружинники, воїни, "люди" — селянство та міське населення. Як ці стани повинні діяти одне проти одного, які стосунки між людьми повинні бути, всі ці питання стояли того часу в суспільстві.

Важливим рубежем у духовно-культурному й політичному житті Київської Русі було введення християнства київським князем Володимиром Великим.

Князь Володимир Святославович як визначний політичний діяч розумів, що розбудувати державу можна лише за умови міцної релігії і централізації. Давньоруське язичництво з його багатобожжям не могло сприяти цьому, хоча київські князі й робили такі спроби. Саме тому Володимир, відкинувши серйозні сумніви та вагання, звертається до монотеїстичної релігії, обравши християнство між іншими світовими релігіями.

Чому християнство і його православна гілка?

Тому що намісником бога на землі в католицизмі є Папа Римський, і всі люди (також і королі та князі), повинні йому підкорятися. А в православ'ї — намісник Бога на землі є Великий князь. Тому Володимир і вибрав православ'я.

Релігійна реформа Володимира остаточно утвердила християнство як державну релігію Київської Русі. Це мало важливе значення для розширення міжнародних зв'язків руської держави.

Для аналізу суспільно-політичних ідей у Київській державі важливе значення має те, що до наших днів дійшло чимало тогочасних писемних джерел: літописи, політико-релігійні трактати окремих осіб, релігійних діячів, збірки та зводи законів тощо. А це сталося можливим тільки після введення християнства. Серед них можна назвати "Повість временних літ", "Слово про закон і благодать" Іларіона, "Руську правду", "Остромирове Євангеліє", "Ізборник Святослава", "Слово о полку Ігоревім", "Посланіє" Климентія Смолятича, "Повчання" Володимира Мономаха та ін.

Всі вони є методологічною базою для документів, пов'язаних з розробкою правових основ Давньоруської держави.

Особливі заслуги у сфері духовного життя мав київський князь Ярослав Мудрий (983-1054), який піклувався про розвиток освіти, науки, філософії, письменства, містобудування, архітектури, образотворчого мистецтва. За Ярослава при Софійському соборі в Києві склався вчений гурток книжників, багато було зроблено в книжковій справі, зокрема засновано першу державну книгозбірню.

Київський митрополит Іларіон (XI ст.) у праці-проповіді «Про закон і благодать» виступив проти рабства, за мир, злагоду між народами, вважаючи їх рівними між собою, за політичну самостійність Київської Русі.